

Ο., ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κίσκεια τών πλου-
τειών Συντάγματος, Όμοιοίας, Υ-
πουργείον Οικονομικών, Σταθμόν Τρο-
χιδοφόρου (Οφθαλματρείων), Σταθ-
μόν Υπουργείον Αιματοφόρου (Όμιό-
νοια).

Στον Ηεραϊή Ηρακλ. Ήφ. Η. Τόσσαγα
Ο., ΝΟΥΜΑΣ, δέχεται από τις επαρχ-
χίες και τριμήνους συνδρομητές, με δύο
δραχμές προπληρωτές τήν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ήταν ένας κύριος πού εξηπάσθηκε όταν άκου-
σε μιιά νύχτι τοίς Άθηναίοις νά όργιάζου-
ν ζυτωκρινιζόντες και χειροκροτοήντες και
πυροβολούντες πού και πού, γιά νά δείξουν
τόν ένθουσιασμό τους γιά τή φίλο τους Έπο-
ψήφιο Δίμαρχο.

... Μωρέ δέν ντρέπονται και λιγάκι πα-
ριτιμήσει. Κι' άν τούς άκούση κανένας Ήε-
νός; Άλλοίμως! Θά μις έλευσιολογήσει.
Μ' άν τούς άκούση κανένας δικός μας από
τά Έπιδούδα μέρη. . . . Ό κύριος δέν έσημ-
πλάρωσε τήν φράση του. Άλλάξε άποτόμως
κωψένετα κι' άρχισε νά μιλάει γιά τοίς Βουλ-
γίφους μ' ένθουσιασμό:

— Αύτός είνε λαός! Μάλιστα! Τί νά τό
κρίθουμε; Αύτός είνε λαός πού έχει ζωή μέσα
του, πού δέν μιλάει μοναχά γιά τήν πατρίδα
μι και σκοτώνεται γιά αυτή, πού δέν τήν δικε-
δικεί γιά δική του τήν Μακεδονία μοναχά με
άρθρα και με ζυτωκραυγές, αλλά και με δυ-
νημίτη και μ' άημα! Έμεις άς κοιτάξουμε
τις διαδηλώσεστές μας και τις εκλογούδες
μας! Τί μις νοιάζει γιά τήν Μακεδονία; Τί

έχουμε νά μοιράσουμε μ' αυτήν;
Κανένας από όσους τήν άκούσαν, δέν ετόλ-
μισε νά τόν διακόψη. Όλοι σιωπούσαν και
με τί σιωπή τους έπιδόκιμαζαν τοίς λόγους
του. Ό πατριώτης εθάρρησε από τήν σιω-
πιλή αυτή έπιδοκιμασία και είπε και τήν
τελευταία του λέξη:

— Ή Εύρώπη άγαπάει τοίς ΐουλάφους
γιατί έχουν ζωή μέσα τους. Και τέτοια λαλή
τής χρειάζονται, λαλή με ζωή! Έμεις φρον-
τίσουμε με κάθε τρόπο νά δείξουμε πός τέτοιό
πράμα δέν τρώουμε! . . .

ΑΝΑΜΕΣΑ

στά τόσα ένήματα των υποψηφίων Δημ. Συμβού-
λων είναι και ένα πού οι Άθηναίοι εκλογείς έχουν
καθίσει νά τό ψηφίσουν με τήν καρδιά τους. Είνε
τόνομα τού α. Λευκαδίου, τού έντίμου στρατιώτη
και πρώην διευθυντού τής Άπαιτομίας τόν όποιόν
ή σικοφαντία και ή ραδιουργία άν δέν κατόρθωσε
νά τόν χαντακώση καθολοκλησίαν, όπως τό επεδίωξε,
κατόρθωσε όμως νά τόν κέρη νά φύγη από τή στρα-
τό, όποτε από σάρκτα τόσα χρόνια έντιμωτάτη
ύπηρεσία, με τήν ψυχή του γεμάτη από φαρμάκια
κι' από άπογοήτεια.

Όλοι έγείναμε τότε θήματα τής σικοφαντίας
τόν επιβουλόν Έθέρων του κι' όλοι έβρίκαμε κατά
τής λογής: τού τήν πέτρα τού αναθήματος. Και
γι' αυτή σήμερα, πού άποδείχτηκε δόλομη ή
άλήθεια, όστερ' από τό πολύμορφο βιβλίό πού έ-
βγαλε, έγραψε όλοι τήν υπογεύση νά τού δώσουμε
τήν άθελήν αυτήν ικανοποίηση και ν' άποδείξουμε
στούς καταχθόνους διαβολείς του πός άν έπιστέ-
ψαμε γιά μιιά στιγμή τις σικοφαντίες, ήρθε όμως
και ή μέρα πού ή κοινωνία ικανοποίησε τόν αδι-
κω σικοφαντηθέντα, ικανοποιηθείσα ταυτόχρονα
κι' αυτή πού με τόση ελαφρότητα τούς σικοφάν-
τα; τού έπίστεψε

Ό α. Λευκαδίου πρέπει νά βγή Δημ. Σύμβου-
λος. Ή έπιτυχία του θά τιμήσει τήν πρωτεύουσα
και θά ικανοποιήσει τήν Δαιμόσυνη.

ΤΟ ΕΙΠΕ

έ γέρος λοιπόν πός θάξουμε διάλυσι τής Βουλής.
Και τό είπε έπισφράγισα στον έμπεικαλιόμο λόγο
του τής παρασμένης Κυριακής.
Άδίσταρο άν δέν τι λέει έ α. Πρωθυπουργέ.

Ό γέρος τό λέει. Κι' άμα τό λέει έ γέρος, είνε
ικανός και νά τό κάνει. Ή Μπαρπατσάνα έδώ είνε
κι' έ α. Παπαστασιός δέν έκρημασε άόμα τή
καρρί τήν σιδερά πανοπλία του.

Τό είπε λοιπόν έ γέρος; Νομίζετε πός άζει
για τίποτε νά πη σήμερα, ος δεύτερο έμπεικαλιό-
μο λόγο, πός μόνο με τή διάλυσι τής Βουλής θά
σώθη ή Μακεδονία;

ΜΠΡΑΒΟ

τού α. Καλλιόπερα πού ξανάρεσε στή μεση, κατά
τή ριζικήλευση, πός τούς έλλογείς τού άγρόσεσι του,
τόν άτιμη ύπόθεσι τού Έδαγγελίου! Μπαζό του!
Δέν εθάρρε άλλο θέλα γιά νά διακοπήσει έ
αρεμάνιος:

— α. . . . Όταν έξήτασα—έξουσιοδόησε—
πάρα τού Δημ. Συμβούλου νά διανεμή άπίτι-πα
του Έδαγγελίου εις τόν λαόν, μετά τας υστάτας
αηγάς, έ α. Δίμαρχος και οι φίλοι του συμβούλου
ήρνήθησαν τούτο.

Τί ήθελε νά πη μ' αυτό; Πός έ α. Δίμαρχ-
ος και οι φίλοι του Συμβούλου άποδοκίμαζαν τήν
άνόητη και άνοσηνία τού λαού εξήγεσαι; Μά
τότε αυτό είναι πός τμήν τού α. Δίμαρχου και
τόν φίλων του, άφού μ' αυτό άποδείχται πός δέν
έγχεσαν τυφλόν όργανον τής έμπεικαλίας και τής άτυ-
νειδίσεως πού έπιλοτήνησαν τις άπιστονήτες δυσ-
τυχώς έκείνες αηγάς.

Πάστετε όμως πός και μ' όλα αυτά έ λαός
έξασκολληθεί νύνηταινη, γι' αυτό κι' οι δημοκό-
ποι δέν άποστομύνονται.

*ΕΠΕΘΥΜΟΥΝ

α' κημό έάν και μετά τό κείναιον τού ποσώντισμού
τής κήρας Συνεδίου έν τήρα, θά έξασκολληθήσιν οι γο-
νείς νά στέλλουν τα τένα των εις τις διαφόρους καθολι-
κάς σχολές.

Θά ήτο γελοίο νά γίνεται τόπος θύροβος διά τήν
έπιτροπήν μις άόης; και νάφρονται άλας εις τήν
έξουσιαν τού ποσώντισμού.

Αυτά μις γράφουν. Και σ' αυτά άρομωότεροι
είναι νάπαντήσουν οι γονείς έκείνοι πού θύρον στα
είδιωλα τού Φραγκλοβαντισμού, περιφρονούντες
αίθε Ρωμαίους και Θεοφροντες ως άφαν άστον τής
άνατροφής τών κοριτσιών τους νά καλιρίζουν φραγ-
τζέλια στήν Κηφισού ή από Φάλληρο και νά Θε-
οφρον τήν γλώσσα πού μιλούσε ό τσοπάνης προπα-
πος τού; ή έ μπαάλης παπούλης τών οι γλώσσα

ΚΑΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Ήταν ή ώρα εκείνη ή μυστική, πού τό φός τής
ήμέρας με τής νύχτας τό σκοτάδι, κρατιούνται σφι-
χτά σφιχτά άγκαλασμένα, άπλώνοντας με τό άγ-
κάλιασμα τους αυτό τό άδούρητο, τόν άραχνούφαντο
και σκερό πέπλο στή δειλή τής πλάσης ζωγρα-
φία.

Ήταν ή ώρα εκείνη ή δακρυμένη πού τά λε-
ποθυμισμένα λούλουδα γέρονου άπαλά άπαλά τά ύ-
γρά τους πέταλα, άπάνω στή βελουδίνα καταπρό-
σινη άγκαλή, γιά ναύρουν έκεί μέσ' στα δόδδρασα, σ-
τόπικρατα βάζη τους, τήν έκσταση και τήν άγα-
λίσια τού έρωτά τους, τήν περιπάθεια και τή μέθη
του, τά τρεμουλιαστά του φιλοφράματα, τοίς ασύ-
ληπτους στεναγμούς του, τις λαχαισμένες του
πνοές, τά φιλά του τα αϊθέρια.

Ήταν ή ώρα εκείνη ή φρονική ή δειλιασμένη
ώρα πού τ' άστέρων ένα ένα ξεπροβάλλουν στούς ου-
ράνιους θόλους, και γίνουν άπ' τάμπετρα ύψη τους,
τις νεκρομένες τους πινελές; κάτω στή θολή έκ-
ταση, πινελές πού μαζί με τό τρυφερό χαιδεύμα
τους, σκορπών και τού μυστηρίου τήν άπέραστη ά-
νατριχίλα.

Ήταν ή ώρα εκείνη πού ή ψυχρή τής νύχτας
δρασι, με τό ζωντανό φάσμα τής, σπρώχνει τά
μικρά σύννεφα, πού αναδονονται άργά στή σκούτεινιά
τού δολίζοντα, και σίχλει μ' όρμη τό μελανιασμένο
κμα, σκορπώντας άλύπητα τ' άσημένια του στο-
λίδια.

Ήταν ή ώρα εκείνη πού πεθαίν' ή χαρά, κι
άνασταίνεται' ή λύπη. . . .

Κ' έτρεχ' ή βάρκα, έτρεχε αφήνοντας πίσω,
μακρηά, τής γής τή λωρίδα, και προχωρώντας στή
θάλασσα τα βάθη, ένώ όρισμένο γονατιστός μπροστά
της, με τά χέρια του ακιμένα μέσ' τά δικά τής
χέρια, τής φίλότης μ' άνέκφραστη περιπάθεια, μ'
άπερίγραπτο πόνο κι' άγωνία:

— Ω ναι, ψυχή μου αγαπημένη... σ' αγαπώ
πολύ, πολύ... σ' αγαπώ... τό γνωρίζεις πειά... τό
γνωρίζεις καλλιτέα και από έμέ τήν έδα άόμα,
άπό έχεις κοντά σου, τι έκρεβα στα στήθη μου, γιά
νά σου τό 'ομιέζου αϊώνια... ναι! σ' αγαπώ... έγώ
μόνο γιά τένα ζω.. γιά ποιόν άλλον νά ζήσω; μιιά
μεγάλη κι' άληθινή καρδιά δε ζή γιά πολλούς άν-
θρώπου... ζή γιά έναν μονάχα... άναπνέει γιά έναν...
άποσπώνεται εις ένα... Κι' έγώ, μόνο γιά σέ ύπαρ-
χω έδώ κάτω... ένόςω ζής, θά ζω' θά πεθάνω σά,
πεθάνω... άλλ' όχι νά μη πεθάνω... όχι... νά ζή-
ση... νά ζήσω... σ' αγαπώ! . . .

Πίχε σβύσει πιά ή φωνή τής; οι λυγμοί έσιγ-
ζαν τά στήθη τής; τά δάκρυα έκυλούσαν άπ' τά
μάτια τής φλογερά; ή άπελπίσια είχε ρίξει μιιά
σκιιά πένθημη, θανάτου σκιιά στο πρόσωπό τής, κι'
όμως δέν ειχ' αφήσει άόμη τό χαυτό του κεφάλι.
τόφραγγε με λαχτάρα, με πάθος, με πόνο, λές κι'
έφοβόνταν μη τής τάραξη κανείς, κι' αφήσει πε-
ριφρονιμένη τή καρδιά τής, κι' έμνη τήν άγκα-
λιά... Και τό έσφιγγε, και τό γέμιζε φιλία...

Τότε τής ειπ' έκείνος μ' άγνή φωνή τά παρα-
πονεία αυτά λόγια, χαιδεύοντας τά μαλλιά τής:
«Ναι... νά ζήσω... νά ζήσω, αγαπημένη μου
άλλά μαζί σου... χωρίς τένα, δε θά μπορέσω...»

κατάλληλη μόνο για τους υπέρτερες και για τους άμαχδες τους.

Επιθυμεί να μάθη το και το ό φλος μας. Τι άραλής που είναι νάχη τέτοιες επιθυμίες και να ζητάη τέτοιες πληροφορίες, λίγα άστειες, από τους έκλαμπροτάτους γονείς!

Μά είναι τόσο σπουδαίο πράγμα, γιά όνομα του Θεού, να προσεύχεται φραντζέζικα ή κόρη του δεινά ή του τάδε συμπολίτη μας, άφου ή ίδια ντεμουαζέλα μιλάει φραντζέζικα, τρώει φραντζέζικα, κλέπτεται φραντζέζικα, έρωτοτροπεί φραντζέζικα, παντρεύεται φραντζέζικα, άσχημονεί φραντζέζικα, χωρίζει φραντζέζικα τόν άνδρα της, όταν δέ άποκτήσθη κόρην τήν σπαύχει κι' ατήν φραντζέζικα στή διαφθορά; (Ο καθολικός προσηλυτισμός δέν μάς φταίει καθόλου, άφου ό Ρωμαλικός μισελληνισμός είν' εκείνος που του δίνει φτερά και τόν άναγκάζει νάποθρασίνεται.

ΘΕΛΕΤΕ

να μάζωχούν εκατομμύρια γιά τή Μακεδονία; Άρήστε τις επιτροπές και τις παραειτροπές κατά μέρος και κόρτε χιλιάδες χιλιάδων παράσημα.

Και πείτε: — Όποιος δώση 500 δρ. θά πάρην τή άσημένια. Όποιος δώση χιλίων τή χρυσά. Όποιος θι χιλιάδες τόν Ταξιάρχη. Όποιος δώση 20 χιλιάδες τόν άνωτερο Ταξιάρχη. Κι' όποιος δώση 100 χιλιάδες τόν Μεγαλόσταυρο,

Κόματε τι αυτό και θά 'ήχητε. Σ' ένα μήνα δέν θά ξέρετε που θά βάλετε τά χρήματα. Γιά τόν Μεγαλόσταυρο μάλιστα θά παρουσιασθούν χιλιοι τούλάχιστον Έλληνες να τό βαρύνουν πόρολι στις εισφορές. (Ο κ. Παριματζόγλου θάνε από τους πρώτους.

ΕΝΑ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟ

άνοσιοργήμα κατά τής ζωής εγγεινε τήν περασμένη Κυριακή κάτω στο Φάληρα.

Σ' ένα ρομαντικότατο μέρος τής άρρογιαλιές, εκεί τήν διασταύρωση του προχιοδρόμου, ήτανε μια φορά, πρίν κτισθόνε μερικά σπίτια από μερικούς δασκάλους, κχτι ώμορρες τζιτζιριές, που έδωκαν τόνωμά τους στο μέρος αυτό.

Οι Τζιτζιριές τώρα δέν υπάρχουνε, υπάρχει όμως τó μέρος, πάντα ώμορφο και πάντα ρομαντικό, σάν τόνωμά του. Μά υπάρχουν και δασκάλωι εκεί, κι' οι δασκάλωι αυτόι ίποράσαν να τάλλάξουν

ιδώ μιά μέρα νάχρουν, τότε θά τρέξω να σ' άγκλιώστω σφιχτά-σφιχτά, και δέν θά σ' αφήσω ποτέ πιά να φύγης άπ' τήν άγκαλιά μου... ποτέ! ... Άλλά πές μου μ' άγαπάς λιγάκι και συ;... μ' άγαπάς;... πές μου τ' θέλω να τ' άκούσω να μου τό φιθυρίξης... πές μου τ'...έγω σ' άγαπάω... σ' άγαπάω... σ' άγαπάω πολύ...»

Και μόλις ελπ' αυτό τά λόγια, έγυρε μ' άπελπία τó γρουσαμένο του κεφάλι στα γόνατά της, και κα' τρεμουλιαστά χείλη του άφησε να χαϊδέψουν και να κολλήθουν με λαχτάρα σφιχτά στα χέρια της άπάνω, στα χέρια της που τής τάσφυγγε παγωμένα με θερμά μέρ' τά δικά του...»

Έκείνη, που έσα με τότε τόν άκουσε άφωνα, άκουμπισμένη στο τιμόνι τής βάρκας με κατάκλειστα τά άκουσμένα της μάτια, έστένανε βαθειά, έρρίγησε, και γονάτισε μ' όρημ, έξανηλεμένη μπροστά του, ενώ χωρίς ούτ' αυτή να γνωρίζη πως, τό κεφάλι του έβρέθηκε μέσ' τήν άγκαλιά της, γυρμένω άπάνω στο στήθος της που έσπαρτάριζεν άπ' τους λυγμούς, τά σάν κύματα μαύρα μαλλιά της άπαλά γυμνά στους ώμους του, και τά χείλη της ένωμένα με τά δικά του χείλη...Κι' άκούστηκ' ή φωνή της μέσ' τών σκοτεινιασμένων κυμάτων τό βούισμα να φιθυρίζη άποσταμένα :

πνομα, κι' έκαναν δοξολογία, κι' έκαναν τσιμπούσια, και βαπτισαν τό μέρος Κέντρικόν φάληρον.

Οδ, να κουρευόντουνα! Άρα' δέν ήμπορούσαν να χωνέθουν τίς Τζιτζιριές, δέν έβρισκαν τούλάχιστον κανένα άλλο όνομα πού ταιριασμένο, πού ζώντανά;

Μά δασκάλωι, πάντα! Τι να σου κάνουν οι άνδρωποι;

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

Μέσα στο ήλιοπλημμύρισμα προχθές 'στών κάμπο μέσα μεγάλη γίνηκε γιορτή. ή σάφρα ή γαλοκοπόσωπη του φράκτη ή θυμότερα λιάζονταν μπρός 'στην πόρτα της τό φείδε τό περήφανο σορούσε τά πελάγντι του στον ήλιο που έπερπάει κι' όλες ή μυγες τών άγρών 'κάναν τρελλά γυρίσματα 'στών γαλανών άνθρα. Μέσα 'στα κλωνικά τά πουλιά φλουρούν, φλουρούν, φλουρούν... κι' είχε μεθύση ό έρωτας και τρέλλαις έκανε σούρ' κι' όλα τ' αυλάκια σάν τρελλοι λαλούσαν ήλιος φλογίρας τους! Στεγαν ή μήλοσες χορό με τά λουλούδια ως πέρα' και νέα άνοίξανε κρασιά που δλοάμερα μεθούσαν. ή κρινος έρωτεύθηκε με κηποινα πεταλούδα' κι' άνήσηρη μιά μέλιτσα άπ' τόν πολόν τόν έρωτα κι' άπό τό πολύ μεθύσι, με τ' άγγυρανατάφυλλα κοιμήθηκε όλη νύχτα.

Μάρκος Φαντολίνης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

Όταν ό Θεός έρριξεν από τήν παντοδύναμη φούχτα του τ' άντέρα 'στόν στερεώμα τόνα με τάλλο έμάλλωναν ποιδ έχει περισσότερη λάμψη. Τότε ό Λύγερικός με τή κοντόνια λάμψη του ελε: «Έγώ λάμπω περισσότερο από τόν 'Ηλιο—και τά άλλα άστέρια τόν ύποστήριξαν.—Και όθωσες μόλις τάκουσε αυτό ό 'Ηλιος' σπάσει τό ήμα του και άμαχόμενος βαρειά για τήν προσβολή επάνόθεν μέσα 'στον Άκωανό κάτω-κάτω 'στα βάθη και πέφτει βαρειά άρωστος. Κυθωμένη ή γή μέσα 'στο σκοτάδι και τήν

— «Άλλά πές μου λοιπόν... πές μου... ως πότε θά ζούμα έπι χωρισμένοι;... ως πότε; ... έγώ πιά δέν μπορώ να ύποφέρω... μου είν' αδύνατον να ζήσω μακριά σου... αισθάνομαι κχτι να μου λέγη μέσ' τή ψυχή μου μυστικά, ότι αν ό χωρισμός μας αυτός κρατήσθι λίγες άκόμα μέρες, θά πεθάνω... ναί!... ναί!... ναί!... και δέ με μέλλει διόλου γι' αυτό... διόλου πώνυ μόνο πολύ πολύ έταν συλλογίζομαι πως θά φύγω άπ' αυτόν τόν κόσμο, χωρίς να κατορθώσω να ετύχησω κοντά σου, και ν' άπολαύσω όλη τή όέρμη, όλη τή άφοσίωσι, όλη τή λατρεία και τόν έρωτα που μου υπόσχεσαι ή μεγάλη σου καρδιά! ναί... μόνο γι' αυτό πονώ... ή, ξέρεις τί πικρό πράγμα είνε, τό να φεύγη κανείς άπ' τήν άγκαλιά τής ζωής, για να πετάξη στού χάρου τους παγωμένους κόλπους, χωρίς νάχη για γλυκειά και παρηγορη ένθωμηση στην καρδιά του, τήν ετύχια περασμένου καιού, κι' άληθμονήτου χρόνου;... ξέρεις τί πικρό είνε τό να φεύγη κανείς για τόν ουρανό, άφροντας τή ψυχή του δλοκλήρη στη γή;... Πές μου θά λυπηθής σα θά πεθάνω, θά λυπηθής ψυχή μου;... θά χύσες κανένα σου στεναγόμω, κανένα σου δάκρυ;... έγώ θα γυρίζω έρημος, στού άπειρού τά διαφανά μονόπατια; και μόνο σε θα γυρεύω, μόνο σε, μόνο σε!... κι' όταν σε

ύγρασία νοιώθει βαρεές τής στάλες τής νύχτας και τού χόους έάνω της και τυλιγμένη με τό μαυρό της σεντόνι κλάει άκαταπαύστα και παρακαλεί τήν Καλή Θεο νό τιμωρήσθι τήν αδύνατα του Λύγερικού. Τότε ό Θεός προσάκει τόν Λύγερικό και τού λέγει: ΆΓια τό μεγάλο λόγο που ελεπες δε καταδικάζω αδύνα να βγαίνες μονάχα κάθε πρωί για να άναγγέλλης 'τά λακές 'στην ώμορφη ΓΑ τόν έρχομύ του Πύρινου 'Ηλιου' και: στάλλα άστέρια ελε: «Έδεις θά βγαίνετε μονάχα τή νύχτα να φωτίτε ντροπαλά και να σόβετε κτρινωσάμενα μόλις βγαίνη ό 'Ηλιος.—Και 'εναβγάθηκε πάλι ό 'Ηλιος με ήμα μεγαλοπρεπέστερο και λαμπρότερο, με φυλάγει άκόμα άκόμη τήν προσβολή εκείνη και τό βράδυ βυθίζεται πάλι 'στον άκωανό κόνικινος από θυμό, άρωστος από τήν κακία και τή ζούλια τών άλλων άστέρων. Κ' έγώ τώρα 'σάν τό Θεοσεφί Μωσαελαού Χάρις που νύχτα πρωί-πρωί άπ' τό ψηλό τζαμί του προσεύχεται 'στην πύρην άνατολή και παρακαλεί τόν 'Ηλιο νάδρη να φωτίσθι τή δυστυχία του και τή μαυρία του, σου κόωω γονατιστός τήν προσειχού μου: «Έθωα του 'Ηλιου παρθένα λαμπρη! στείλε τής προ-άγγελαις κοκκινάδες σου να διώξουν από τόν ουρανό μου τής σκοτεινιές με τά μισοκλεισμένα και τρεμουλιαστά φάτα χιμαρικών όνειρων και τόπων. Φώτισε με τή φωτιζ σου τό σκοτεινό μυαλό μου—και αν κακόζηλοι όχτροι σου έσπασαν τό άστεροπλουμισμένο ήγμα σου έγώ θα σου προσφέρω ένα άλλο πειδ λαμπρότερο, τήν καρδιά μου, στερεώμα ευρύτερο, άκωνότερο να φωτίσες με τήν οπία σου λάμψη, τήν ψυχή μου.

Θ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 312, 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 312, 140 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τό γραφείον του τραπέζουεϊτου κ. Γω. Φωτίου εις τους πελάτας του. 'Ητοι εκ τών άγοραστών λυχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έγουνι κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στεργυλόν άριθμόν 312, 140 δραχ.

Ο κ. Γω. Φωτίου θέλει ν' αναδίδσθι τό ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. Έπιθυμούν δέ ένα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αι τάξεις τής κοινωνίας, ή ο π ο θ ι β α ζ ε τήν προκαταβολήν δι' εκάστην λυχειοφόρον τής Έθνικής Τραπεζης εις δραχ. 8 και θέλοντας ν' άγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθί μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά να είνε ή πρώτη με τας 70,000 χρυσάς δραχ. τήν 18 Σεπτεμβρίου έ. έ. οτε γενήσεται ή κλήρωσις.

όχι...μου είν' αδύνατον... Άρεκα πιά έστένικε. κι' έπόνεσα... άρεκα δάκρυα έχυσα... άρεκα σημάδια του παρασμού και του πόνου άφησα εδώ κάτω... Τώρα, ήλθ' ό καιρός που πρέπει να πάση αυτό το αδύνατο ψυχομάχημά μου... πρέπει πιά να σταματήσθι τό δράμι της, αυτή ή άγωνία τού ζωντανού θανάτου, άγωνία που μάταιονε και καταξοσχιζει με τά πικρά άγαθήα της τή καρδιά μου... ναί... ή πρέπει να ζήσω παντοτεινά πιά με σένα, ή να πεθάνω... ναί... να πεθάνω...»

— «Άλλά, ποιός λοιπόν θά μάς ενόση;» τού εψιθύρισε εκείνη μ' άνέκραστο τόνο, ενώ τά μάτια της που δλο τόν ένύπταζαν, έφάνηκαν μέσ' τό σκοτάδι τής νύχτας, να θολώνουν σάν νεκρωμένα.

— «Ποιός ψυχή μου;... ποιός;... τής άκοιμήτης τότε με περιπέθαια, μεθυσμένου από τήν τρυφερότητα τής τόσο άγνής, και τόσο μεγάλης αγάπης της, σφιγγοντας στήν άγκαλιά του μέσα τό κορμί της. Ποιός;... ποιός; θά στεφανώσθι τό έρωτά και τό έιδώλο με τά μαγικά τής ετύχιας λουλούδια;... ποιός; θ' άναστήθι τά λυπημένα μας δνεκρά;... ποιός είν' εκείνος που θα μάς αφήσθι πιά να ζήσομε; αδύνα μαζί, σε μια γωνιά τής γής έρημ, με μόνο μου συντρόφου τού έρωτά μας τά δάκρυα και τραγούδια, τά μαγικά του φιλα, ποιός;...»

‘Αλλά δὲν πρόφθασε ἡ ἀποτελειώση τὰ λόγια του. Ἐνα κύμα ἀγριο, φουρτουμισμένο κύμα, ἀνατινάχτηκε μ’ ὄρηκ’ ἀπ’ τὴ παγωμένη τοῦ ἀγέρα φτερούγα, καὶ σκορπίστηκε ἀπάνω στὰ δυὸ ἀγκυλιωμένα ἐκεῖνα ἀγγελούδια, στὶς δυὸ ἐρωτευμένες ἐκείνες ψυχές, ἐνῶ ὁ ἀφρός του ὁ ἀσημένιος τοῦς ἐσκέπασε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, σὲ γλυκύτατο σάβανο...

...Καὶ μὲς τὸ λυσασμένο βούημα τοῦ κύματος καὶ στὰ παράτονα κι’ ἀγρια βογγητὰ του, ξεχώρισε μιὰ βαθεῖα-βαθεῖα, ἀγνωστὴ φωνή, λὲς κι’ ἐβγαίν’ ἀπ’ ἄλλο κόσμου, φωνή, ποῦ ἀπαντοῦσε στὴ πνιγμένη ἐρώτηση τῆς ἐρωτευμένης καρδιάς:

‘Ο Χάρος!...
ΒΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΛΑΝΟΥ

Φ Ρ Ν Ι Τ Σ Ε

“ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ * ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53 54 55 56 καὶ 57 φύλλα)

Ἡεὶ ὄχλου.

‘Ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ πηγὴ τῆς χαρᾶς.
Μὰ ὅπου ὁ ὄχλος πίνει μαζὺ ἢ βρῆσες εἶν’ ἐκεῖ φαρμακωμένες ὄλες. Γιὰ πάντα καθαρὸν εἶμαι κελὸς· μὰ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὰ μούτσουνα ποῦ τρίχουνε τὰ δόντια του; καὶ τῶν βρωμερῶν τῆ δίψα.

‘Ἐρριξαν τὸ βλέμμα τους κάτω στὰ πηγάδια, τότε μοῦ λάμπει ἀπ’ τὰ βαθεῖα τῶν πηγιδιῶν ἐπάνω τὸ ἔχθρακὸ του γέλιον.

Τὸ ἀριωμένο τὸ νερὸ μοῦ τώρουν φαρμακώσει, μὲ τὴ φιληθονία τους. ‘Κι’ ἴταν τὰ βρωμερὰ τους θνεῖρα ἤθονῃ τὰ δυνάμιασαν, φαρμάκωσαν ἀνδρῆν-καὶ τὰ λόγια.

Κι’ ἡ φλόγα αὐτὴ ἀγαναχτᾷ καὶ μαίνεται σὺν βάζων τῆς μουσακωμένης των καρδιῆς στὰ κέρβουνα ἐπάνω καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ χορλάζει κι’ ἀχνίλλει καὶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ ὄχλος ζυγώνει ἐστὶ φωτιά.

Γλυκὺς καὶ παραύρημος γίνεται στὰ χέρια του ὁ καρπός.

Τὸ καρποφόρο δένδρο τὸ φυλλαμαδὰ καὶ τὸ καταξερᾶνε μὲ τὴ ματιὰ του.

Καὶ κάποιος ποῦ γύρισε τὸ πρόσωπὸ του ἀπ’ τῆ ζωῆ, τὸ γύρισε μονάχ’ ἀπὸ τὸν ὄχλο· γιατί δὲν ἤθελε μαζὺ του γιὰ νὰ μοιρασθῆ νερὸ, καρπός, καὶ φλόγα.

Καὶ κάποιος, ποῦ πῆγαινε στὴν ἔρημου κ’ ἐκεῖ μὲ τὰ ἄγρια τὰ θερῶν ὑπὸφ’ ἀπὸ δίψα, κι αὐτὸ γιατί δὲν ἤθελε νὰ πᾶν, νὰ καθίσῃ μὲ βρώμους, κερμηλιθέρους ὀλόγυρα στὴ στέρα.

Καὶ κάποιος ποῦρθε σὺν χαλαυτῆς κι’ ἔπεσε σὺν χαλάζι μὲς τὰ σπαρτὰ, αὐτὸς ἤθελε μονάχ’ νὰ πατήσῃ μὲ τὸ πόδι του τὸν ὄχλο ἐστὶ λαρυγγί καὶ νὰ τοῦ πρῆσῃ τὴν πνοή.

Δὲν εἶνε τούτη ἡ πομπικὰ ποῦ μ’ ἐπνιξε περισσότερο, γιὰ νὰ μάθω αὐὰ πῶς ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἔχθρα, ἀνάγκη ἀπὸ θάνατο κι’ ἀπὸ σταυρομαρτύριο:

Μὰ ἐρώτησα μιὰ μέρα, καὶ παρατρίχα νὰ πνιγῶ ἀπ’ τὴν ἐρώτησίν μου: πῶς ἔχει ἡ ζωὴ λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ὄχλο;

Εἶνε ἀνάγκη νάχομε φαρμακωμένες βρῆσες, καὶ βρώμικες φωτιές καὶ λερωμένα θνεῖρα, καὶ βρωμοσκουλῆνια μὲς τῆς ζωῆς τὸν ἄρτο;

‘Ὅχι, δὲν εἶν’ τὸ μένος μου, ἡ ἀηθία μου εἶνε ποῦ μοῦχει φάει τὴ ζωὴ! ‘Αχ, κούραστηκα συχνὰ ἀπὸ πνεῦμα, σὺν ἡδρα πῶς κι’ ὄχλος ἔχει κ’ ἐκεῖνος πνεῦμα!

—Καὶ, τοῦς ἐξουσιαστὰς ἐγύρισα τὴ πλάτη σὺν εἶδα τί θνομάζουν τότε ἐξουσία! νὰ ἐμποροκωπλεούονται τὴν ἐξουσία—μὲ τὸν ὄχλο!

—Καὶ σὲ λαοὺς ἀνέμεσα κατοίκησα ξενόγλωσσος ἐγὼ, καὶ μὲ ταῦτὰ φραγεῖνα γιὰ νὰ μὴ νοιόθω κι’ ἄκοῖος τὴν ἐμποροκωπλητὰ τους· γιὰ τὴν ‘Ἡξουσία.

Καὶ κρατώντας τὴν μύτη ἀπελιπμένος διάβηκα ἀνάμεσα ἀπὸ κάθε χθὲς καὶ σήμερον. ‘Αλήθεια τὸ κάθε χθὲς καὶ σήμερον βρωμαίει ἀπὸ ὄχλο ποῦ συγράφει.

Καὶ σὺν ἑνὸς σακάτης ποῦ ἔγεινε τυφλὸς κούρσι καὶ ἀλαλός. ‘Ἡστὸ κ’ ἐγὼ πολὺ καιρὸ ἐξοῦσα γιὰ νὰ μὴ ζῶ μὲ τὴν ἐξουσία μὲ τῆς γραφῆς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ ὄχλου.

Κουρασμένο καὶ προσεχτικὸ ἀνέβαινε τὸ πνεῦμά μου τῆς Σαλάς. ‘Ἐλεημοσύνης τῆς χαρᾶς ἴταν ἡ ξεκούρασι του, ἡ ζωὴ τοῦ τυφλοῦ περιώστε ἀκουμπιμένη ἐστὶ ραβδί τῆς.

Τὶ μοῦ συνέθεκε λοιπόν; ‘Ἡδὸς λυτρώθηκα ἀπὸ τὴν ἀηθία; ‘Ἡοῖς μοῦ ξανάνηψε τὸ μάτι; πῶς πέταξα ψηλὰ ἐκεῖ ποῦ ὄχλος πᾶν κανένας δὲν κἀθεταὶ ἐστὶ βρῆσῃ;

‘Ἡ ἀηθία μου αὐτὴ μοῦδῶκε τὰ φτερὰ καὶ τὴ δύναμη ποῦ προαισθάνεται τῆς πηγῆς; ‘Αλήθεια ψηλὰ ἔπερσε νὰ πετάξω γιὰ νὰ ξαναῦρα τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς!

‘Ὡ, τὴν βρῆκα, ἀδελφοί μου! ‘Ἡδὸς στὰ ψηλὰ ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς μοῦ ξεχειλίξει!

Καὶ μιὰ ζωὴ, ποῦ μαζὺ τῆς ὁ ὄχλος δὲν πίνει!

Περὰ πολὺ δερμητικὰ μοῦ τρέχεις, πηγὴ τῆς ζωῆς! Καὶ συχνὰ ἀδειάζεις τὸ ποτήρι· γιατί ποθεῖς νὰ τὸ ξαναγεμίσης!

Κι’ ἀκόμη πρέπει νὰ μάθω νάχομαι κοντὰ σου μετρημένα κι’ ἡ καρδιά μου ἐπάνω σου σὺν ποτᾶμι τρέχει:

‘Ἡ καρδιά μου, ποῦ πάνω τῆς τὸ καλοκαίρι μου καλεῖ, τὸ ζεστό, τὸ σύντομο, τὸ λυπημένο, τὸ τρισμακάριο: πῶς ἡ καρδιά μου ἡ καλοκαιρινὴ ποθεῖ τὴ θροσά σου, πηγὴ τῆς χαρᾶς!

Μακρὰ ἡ σιγανοπερπάτηχη τῆς ‘Ανοξῆς μου ὀλψη!

Καλοκαίρι ἔγεινε δάκρυος καὶ μεσημέρι τοῦ καλοκαιριοῦ.

‘Ἐνα καλοκαίρι ἐστὶ ψηλὰ μὲ κρύες πηγές καὶ τρισμακάρια ἡσυχία: ‘Ὡ ἐλάτε, φίλοι μου, νὰ γίνῃ ἡ ἡσυχία αὐτὴ ἀκόμη πρὸ μακάρια!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄψος μας καὶ ἡ πατρίδα μας;

‘Ἡ κατοικία μας, ἐδῶ εἶνε πολὺ ψηλὴ κι ἀπόκριμη γιὰ τοὺς ἀκάθαρτους καὶ γιὰ τὴ δίψα τους.

Γιὰ ρίξετε τὰ καθαρὰ τὰ μάτια σας μὲς ἐστὶ πηγὴ τῆς χαρᾶς μου, φίλοι μου! Δὲν θὰ ἐθολώνουν-

ταν μὰ θὰ σὰς ἔβλεπε γελοῖα μὲ τὴν καθαρότητὰ τῆς.

‘Ἡμε ἀδέρφια, πάμε, νὰ χτίσουμε τρώχὰ στὸ Μέλλοντο: τὸ δένδρο καὶ νὰ μὰ: φέρουν τὴν τροφὴ οἱ αἰετοὶ ἐστὶ ὄφραφο!

‘Αλήθεια, καμμὴ τροφὴ δὲν θὰ τοῖμῶσανε μαζὺ μας νὶ ἀκάθαρτοι νὰ φᾶνε, ἢ νὰ μᾶζαν τῶς ἔτρογαν φωτιὰ καὶ ὀθλακᾶν τὰ στόματά τους!

‘Αλήθεια δὲν ἔχομε καμμὴ κατοικίαν βολέψι ἐδῶ γιὰ τοὺς ἀκάθαρτους.

Στὸ σῆμα καὶ τὸ πνεῦμα τους θὰ γαίνονται, σὺν πάγος ἡ εὐτυχία μας!

Σὺν δυνατοὶ γιγέρηδες ποῦ πάνω τους ἡ ζῶμα, γειτόνους νάχομε τὴ ἀηθὴ, τὸν ‘Ἡλο, καὶ τὸ χιόνι.

Καὶ σὺν ἄγερα: δυνατὴ θὰ πᾶν ἡσυχία μὲ φορὰ νὰ τρέξω ἀναμετῶ του καὶ μὲ τὸ πνεῦμά μου νὰ σταματήσω τὴν πνοήν μὲ: ἐστὶ διαὸ τους πνευμα. ‘Ἐτσι παθεῖ τὴ Μέλλοι μου.

‘Αλήθεια, ἕνας ἄερας δυνατός εἶναι ὁ Ζαρωτούστρας σ’ ὄλες τῆς ταπεινότητες, καὶ τέτοια συμβουλή δίνει στοὺς ἔθροσς του, καὶ ἐστὶ αὐτὸ τί ποῦ φτῶνε καὶ ξερνάει: προσέχετε, μὴ φτῶνετε ἐνάντια τοῦ ἀνέμου!

‘Τάδε λέγει ὁ Ζαρωτούστρας...
‘Ακαθάρτοι

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΓΙΑ Τὸν * ΣΠΑΝΔΩΝΗ

Φίλε Νουμά,
Σ’ ἕνα φύλλο τῆς ‘Αστραπῆς, ὁ κ. Ν. Σπανδωνῆς ρωτᾷ ὅλη τὴν κατοικημένη γῆ μὰζι μὲ τὸ χωριὸ μου τὸ Τεφαρία, ἀν τὸν ἔβρουμε ἐφκολο ἢ δύσολο ἀνθρώπο. Τὶ θίαντῆσει τ’ ἄλλο ἀνθρώπινο γένος δὲν κινιέχω γιὰτὶ ἴσως μίτε κᾶν γνωρίζει τὴν ἴπαρξη τοῦ. ‘Ἐγὼ ὅμως ἔτιχε νὰ μορφώσω κίπλι ἴδρα δταν ἔλιθη εἶναι τώρα μερικὰ χρόνια ἔνα του βιβλίου ἐδῶ τὸ χωριό. Γιὰτὶ θιγίᾶμι πῶς ἀφοῦ τὸ φυλλομέτρηση λιγάκι οἰκωθῆκα κι ἀνοῖξα τὸ παράθυρό μου καὶ τὸ πέταξιν ὀσω πρῶτι κ’ ἔπειτα κίθλιμι κι ἔγραψα τ’ ἀκόλουθο τὸ τριστιχὸ:

Τοῦ σκύλου, ἡ φαντασία σου, τὴ μίτη μου θιμῆζει.

Ποῦ σκυοπίδα σκαλίζει
Καὶ τῆς γωνιῆς μωρῆζει.

Κατὰ τὴν τότε γνώμη μου λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι ἐφκολος ὁ ἀνθρώπικος. Μπορῶ ὅμως ἴσως καὶ νὰ πῶ πῶς τὸν κρῖνουνε ἀψτοῦ στὴν πρωτεθουσία σου. Γιατὶ οἱ φίλοι του, παρατηρῶ, τοῦ περάσανε μιὰ βεκλίμα σαπουνιού ὡς γραμμένῃ τίχη ἀπὸ τὸ μεταφθροσθὴ τῆς ‘Ἰαδίας. ‘Αἴθθ δειχνει πῶς ἀψτοῖ τὸν κρῖνουν ὡς ἐφκολο ὄρνιο ποῦ κατιπνίει ἀχόρταγα κίθε λογιῆ κοροῖδι.

ΟΙ ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΙ

Φίλατε Νουμά,
‘Ἡ Μακεδονία καίγεται, οἱ Βούλγαροι κ’ οἱ Βασιβουζοῦκοι σφάζουν κι’ ἀτιμάζουν τὰ τέφραμα μας, κ’ ἔμας ὄος του Μεσοῦραρος καὶ ‘Ἡρῶς! Αἴμα ἑλληνικὸ χύνονε οἱ ἔθροοι μας ἐκεῖ, εἰς ἀπάντηξη ἔρηνῶν ἐδῶ ρετινῶντο μεθωσμένοι διαδηλωτάι, στὴν ὕγεια τῶν ‘Αγγελο-πούλαρων! κι’ ἄ